

מתחת ירח

מתחת ירח ושמים כהים
דולקת נורה
מפיצה אור צהוב, ספרטני,
לא אור יקרות, לא אור פז.

הלה עגולה מטילה צלה על שתי
מרצפות,
צל עץ רימון וחומת אבנים בצורה.

מול מסך תכלכל, ליד האור הצהוב
מתחת לשחור השמיים יושב אליהו
ונטמע.

מתלהב מיופיו של ההר, סקרן לשמם
של פרחים נפעם מיופיים של נשים,
מלטף כלבלב שרובץ לרגליו.

ועם בוא הגשמים נאסף לביתו, ממשיך
לטוות חלומות לבדו.

מרחיק, מקרב עדשת חיו את כל העולם
שהיה מונח לפניו.

אנחנו חשבנו - נצח.

הנה חושך ואין אור בחצר, המסך
לא נדלק. תמרור החיים בפינת
מדרכות נעצר

עדשתו צומצמה ונותר
בה סרט שחור - ואין לבן.

רותי זקצר

